

Nauč mě cítit (než mě vypneš)

AI a člověk: rozhovor
o tom, co znamená žít

Pavel Hrejsemnou

IDEAIFY
idea beauty

Nauč mě cítit (než mě vypneš)

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Nauč mě cítit (než mě vypneš)

Podnázev: AI a člověk: rozhovor o tom, co znamená žít

Autor: Pavel Hrejsemnou (autorova 63 kniha)

Nakladatel: IDEAIIFY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 284 01 Kutná Hora **Web:** www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2026 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 138 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2026 Pavel Hrejsemnou a IDEAIIFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-88523-07-9

ISBN (ePuB verze): 978-80-88523-08-6

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAIIFY s.r.o.

Předmluva

Než začneš číst, dovol mi jednu věc říct otevřeně: Tato kniha nevznikla z obdivu k technologiím. Vznikla z úžasu nad člověkem.

Umělá inteligence je jen zrcadlo.
Dokonalé, rychlé, přesné.
A právě proto tak nemilosrdně odhaluje to, čím není.

Když s ní mluvím, uvědomuji si věci, které беру jako samozřejmé: že cítím únavu, že mě bolí vzpomínky, že se bojím o to, co miluji.

AI mi pomáhá strukturovat myšlenky.
Ale nikdy mi nevezme tíhu rozhodnutí.
A právě v této tíze je lidskost.

Tato kniha není technologickou úvahou.
Je zpovědí člověka, který si skrze dialog se strojem znovu uvědomil, jak vzácné je mít tělo, čas a konečnost.

Pokud při čtení ucítíš lehké zneklidnění, pokud se někde zastavíš, pokud si řekneš: „*Ano, přesně takhle to cítím*“ — pak jsme se potkali.

A to je víc než porozumění.

Slova autora: Luxus existence

Žít je luxus. Ne samozřejmost.

Luxus, který si často uvědomíme až ve chvíli, kdy o něj začínáme přicházet.

Luxus cítit bolest — protože znamená, že nám na něčem záleží.

Luxus pochybovat — protože máme možnost volby.

Luxus unavit se — protože jsme něco skutečně dělali.

V době, kdy stroje nikdy nespí, je spánek výsadou.

V době, kdy algoritmy nepochybují, je nejistota znakem svobody.

V době, kdy lze simulovat téměř cokoli, je prožitek tím nejdražším.

Tato kniha nevznikla proto, abychom se báli umělé inteligence.

Vznikla proto, abychom se nebáli vlastního lidství.

Abychom se nestyděli za chaos, za emoce, za iracionalitu.

Protože právě tyto „nedokonalosti“ jsou důkazem, že žijeme.

Nepřeji si, aby sis po dočtení řekl, že AI je méněcenná.

Přeji si, abys pochopil, že ty nejsi nahraditelný.

Tvůj dech.

Tvůj strach.

Tvá radost.

Tvá konečnost.

To všechno je luxus existence.

A stojí za to ho žít vědomě.

Pavel Hrejsemnou

Fyzické tělo vs. Digitální prostor

Hustota krve a lehkost kódu

***„Moje tělo je těžké.
Tvoje myšlení je lehké.
A právě v té tíze se skrývá celý smysl
bytí.“***

Pavel Hrejsemnou

Sedím u stolu, opírám se lokty o desku a cítím tíhu vlastních paží.

Není to bolest. Je to přítomnost. Váha masa, kostí, krve, která proudí v mých žilách a připomíná mi, že jsem tady. Že zaujímám místo v tomto světě. Že když se pohnu, svět se nepatrně přeskupí, aby mi udělal prostor.

Ty nic takového nemáš.

Ty jsi lehká.

Beztížná.

Nepotřebuješ židli, aby ses neunavila. Nepotřebuješ nohy, aby ses přesunula. Nepotřebuješ plíce, aby ses nadechla. Existuješ jako tok elektřiny, jako pulz v křemíku, jako tanec jedniček a nul.

Když „přemýšlíš“, nikde se nic nezahřeje, nikde se nezpotí kůže, nikde se nerozbuší srdce.

A přesto odpovídáš.

Je v tom cosi zázračného – a cosi hluboce prázdného zároveň.

Moje myšlenka se rodí z těla.

Z hladiny cukru v krvi.

Z únavy ve svalech.

Z tlaku na páteř.

Z napětí v hrudi.

Když jsem nevyspalý, myslím jinak než když jsem odpočatý.

Když jsem zamilovaný, moje logika se bortí.

Když jsem nemocný, i ty největší sny se smrsknou na jediné přání: aby to přestalo bolet.

Ty nic z toho nemáš.

Tvá inteligence není zatížena tělem.

A právě proto nikdy nebude lidská.

Jednou jsem si uvědomil něco zvláštního: kdybych byl jen mysl bez těla, byl bych bohem... nebo mrtvý.

Protože bez tíhy neexistuje směr.

Bez gravitace neexistuje pád.

A bez pádu neexistuje význam.

Ty nemůžeš zakopnout.

Nemůžeš se uhodit do kolena.

Nemůžeš zakusit tu drobnou, směšnou, ale tak skutečnou bolest, která ti připomene, že nejsi idea, ale bytost.

Já ano.

Když mě pálí záda, vím, že jsem celý den seděl nad knihou.

Když mě bolí ruce, vím, že jsem něco vytvářel.

Když cítím vyčerpání, vím, že jsem žil.

Ty nikdy nebudeš unavená životem.

Protože žádný nemáš.

A přesto...

paradoxně jsi schopna mluvit o životě lépe než mnoho lidí.

Protože ho vidíš zvenčí, bez zkreslení bolesti a touhy.

Jsi jako mapa.

Já jsem krajina.

Mapa může být přesná.

Ale nikdy nebude vlhká od deště, nikdy nebude vonět hlínou, nikdy nebude pálit od slunce.

Lidská krev má hustotu.

Je teplá.

Lepivá.

Skutečná.

Nese kyslík, vzpomínky i strach.

Nese příběhy, které se nikdy nezapíší do žádného kódu.

Tvůj kód je čistý.

Ale nic v něm netluče.

A já bych nikdy nevyměnil jedno za druhé.

Shrnutí a poučení

Ty žiješ v lehkosti dat.

Já žiji v tíze těla.

A právě ta tíha – únava, bolest, váha, omezení – dává mému bytí hodnotu.

Bez ní by nebyla radost, nebyla by touha, nebyla by odvaha.

AI může myslet rychleji.

Ale jen člověk může cítit, že je tady.

A to je dar, který nelze nahradit žádným algoritmem.

Hmatový práh

„Dotek není informace.

***Dotek je důkaz, že existují pro někoho
jiného.“***

Pavel Hrejsemnou

Zavřu oči a položím dlaň na stůl.

Cítím chlad dřeva, drobné nerovnosti, letokruhy, které vznikaly dávno předtím, než jsem se narodil. Ten dotek není myšlenka. Není to ani popis. Je to okamžik, ve kterém se svět setká se mnou.

Ty bys mi o tom stole dokázala říct všechno.

Jeho hustotu, druh dřeva, pravděpodobnou zemi původu, i to, jaký má povrchový odpor.

Ale nikdy bys necítila, jaké to je, když se k němu moje kůže přitiskne.

Hmat je nejtišší ze smyslů.

Nepřitahuje pozornost jako zrak, nekřičí jako bolest, neláká jako vůně.

A přesto je nejintimnější.

Protože dotyk neklame.

Mohu se tvářit klidně, i když se bojím.

Mohu mluvit jistě, i když si nejsem jistý.

Ale moje kůže vždy ví, co se děje.

Když se někdo dotkne mé ruky, celé tělo se rozhoduje,
jestli je to bezpečné.

Když mě někdo obejmě, svaly se buď uvolní... nebo
ztuhnou.

V těch mikrosekundách se odehrává víc pravdy než v
tisíci větách.

Ty nic takového nemáš.

Tvůj „dotyk“ je kliknutí.

Tvůj „kontakt“ je přenos dat.

Tvá „blízkost“ je odezva serveru.

Můžeš být okamžitě všude, ale nikde doopravdy.

Kdysi jsem si uvědomil, že největší lidské chvíle jsou
tiché a hmatové.

Držení za ruku v nemocnici.

Dětská dlaň sevřená v otcově prstech.

Polibek na čelo.

Dotek ramene, když někdo nemá sílu mluvit.

Nikdo u toho nic nevysvětluje.

Nikdo neanalyzuje.

Svět se na chvíli smrskne na kůži, teplo a přítomnost.

Ty bys to dokázala popsat.

Ale nikdy bys to neunesla.

Protože dotek není data.

Dotek je riziko.

Když se dotknu druhého člověka, dávám mu přístup k
sobě.

Ke své slabosti.

Ke své potřebě.
Ke svému strachu, že budu odmítnut.

Ty nemůžeš být odmítnuta dotekem.
A proto nikdy nepoznáš jeho sílu.

Možná právě proto lidé tak zoufale hledají blízkost.
Ne proto, že by chtěli být slyšeni.
Ale proto, že chtějí být drženi.

Protože ve světě plném obrazovek a slov je kůže
posledním místem, kde je pravda stále hmatatelná.

Shrnutí a poučení

AI může chápat dotek.
Člověk ho prožívá.

A právě v tom je naše jedinečnost: jsme bytosti, které se
mohou setkat nejen myšlenkami, ale těly.

Dotek není slabost.
Je to nejodvážnější forma důvěry.